

COMMISSION DE LA JUSTICE

du

MERCREDI 2 FÉVRIER 2011

Après-midi

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE

van

WOENSDAG 2 FEBRUARI 2011

Namiddag

De vergadering wordt geopend om 14.04 uur en voorgezeten door mevrouw Alexandra Colen.
La séance est ouverte à 14.04 heures et présidée par Mme Alexandra Colen.

01 Question de Mme Kattrin Jadin au secrétaire d'État à la Coordination de la lutte contre la fraude, adjoint au premier ministre, et secrétaire d'État, adjoint au ministre de la Justice, sur "le nouveau site www.prixdeouf.be" (n° 2134)

01 Vraag van mevrouw Kattrin Jadin aan de staatssecretaris voor de Coördinatie van de fraudebestrijding, toegevoegd aan de eerste minister, en staatssecretaris, toegevoegd aan de minister van Justitie, over "de nieuwe website www.prixdeouf.be" (nr. 2134)

01.01 **Kattrin Jadin** (MR): Madame la présidente, monsieur le secrétaire d'État, je commence par vous présenter mes meilleurs vœux, étant donné que nous ne nous sommes pas encore vus cette année.

J'ai posé une question quasiment similaire au ministre Magnette, en termes de protection du consommateur. Bien évidemment, le sujet de cette question m'interpelle aussi pour ce qui concerne vos compétences. Le site www.prixdeouf.be existe depuis quelques semaines. Plus de 7 000 personnes se sont inscrites et le site comptabilise entre 15 000 et 20 000 visites par jour. Son principe rappelle un peu eBay avec un jeu d'enchères et un certain timing pour enchérir et remporter l'objet. Pour pouvoir jouer et enchérir sur l'objet de son choix, l'internaute doit acheter des crédits, soit en payant, soit en publiant de la publicité du site sur des réseaux sociaux.

Ce site semble cependant représenter un danger pour le consommateur: l'achat de crédits n'est pas limité et il peut provoquer une assuétude qui peut pousser le joueur à dépenser au-delà de ses moyens. De plus, le fonctionnement ressemble plus à une loterie qu'à un réel site d'enchères, puisque le consommateur doit, pour enchérir, investir des crédits qu'il ne récupérera pas s'il perd l'objet, tout en ayant pourtant l'impression d'être en mesure de contrôler l'achat.

Prenons un exemple simple: pour un objet de 100 euros, 10 000 crédits seront dépensés par les internautes, ce qui peut représenter un gain de 5 000 euros pour le site! Prixdeouf.be ressemble donc à un casino en ligne. Or, en Belgique, il est interdit d'exploiter des loteries et jeux de hasard sur internet.

Monsieur le secrétaire d'État, au regard de notre législation sur les jeux de hasard sur le net, Prixdeouf est-il légal?

01.02 **Carl Devlies**, secrétaire d'État: Madame la présidente, chère collègue, selon les renseignements obtenus de la Commission des jeux de hasard le site www.prixdeouf.be fonctionne comme suit. Il est proposé au joueur d'introduire une enchère. Chaque enchère coûte des crédits pouvant être achetés via des cartes de débit et de crédit comme Visa, Mastercard, etc. Le but est de tenter d'obtenir le produit proposé (écran TV, iPod, iPad, etc.) au prix de l'enchère. Cette dernière est gagnée si le chronomètre lancé lors de chaque nouvelle enchère initialisée entre 10 et 120 secondes arrive à zéro. Autrement dit, lorsque personne n'a lancé de nouvelle enchère.

Selon la Commission des jeux de hasard, cette activité entre dans la définition du jeu de hasard au sens de la loi du 7 mai 1999 modifiée par la loi du 10 janvier 2010 parce que:

- le joueur doit introduire un enjeu, les crédits payés pour pouvoir enchérir;
- le joueur espère gagner un prix. Le produit proposé a un prix dérisoire;
- le hasard intervient dans le processus par l'événement permettant de gagner l'enchère. Personne n'a lancé une nouvelle enchère, comme vous le savez.

L'activité en question entre dans la définition du hasard telle que donnée par les chercheurs de la KUL dans l'étude "Jeux de hasard" (définition juridique), vu que la réalisation de cet événement est indéterminée.

Il s'agit donc d'un jeu de hasard sur internet. Or, la loi prévoit que seuls les jeux internet couverts par une licence A+, B+ ou F1+ peuvent être exploités.

Le site www.prixdeouf.be n'étant couvert par aucune de ces licences est illégal. De plus, l'utilisation de la carte de crédit pour les jeux de hasard est également prohibée.

Signalons également qu'il n'existe aucun moyen pour le joueur de savoir si la relance de l'enchère a réellement été activée par un joueur réel ou s'il s'agit d'un mécanisme automatique programmé sur le site de l'exploitant. Dans ce dernier cas, il s'agirait non seulement d'un jeu de hasard illégal, mais également d'une arnaque.

La Commission des jeux de hasard a fait savoir qu'un procès-verbal avait été dressé.

01.03 Kattrin Jadin (MR): Monsieur le secrétaire d'État, je vous remercie. D'où l'importance de vous poser cette question. Je savais déjà que cette situation pouvait provoquer un danger important pour les consommateurs et, aujourd'hui, je constate que ce site est complètement illégal non seulement parce qu'il ne correspond pas à un site d'enchères, mais surtout qu'il s'agit d'un jeu de hasard dont les informations ne sont pas divulguées à suffisance.

Je pourrais vous citer d'autres exemples, mais je préfère utiliser vos réponses, si je peux en disposer. Je m'attellerai sans doute, dans les prochaines semaines ou prochains mois, à émettre une proposition plus concrète via une proposition de loi relative à l'information du consommateur. Ce serait intéressant.

Je me réjouis du fait que la Commission des jeux de hasard s'occupera de ce dossier.

J'espère qu'il sera mis fin à ce type d'arnaque le plus rapidement possible dans l'intérêt des consommateurs.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

De behandeling van de vragen en interpellaties wordt geschorst van 14.11 uur tot 14.18 uur.

Le développement des questions et interpellations est suspendu de 14.11 heures à 14.18 heures.

Voorzitter: Sarah Smeyers.

Présidente: Sarah Smeyers.

02 Vraag van mevrouw Alexandra Colen aan de minister van Justitie over "een Belgische pedofiel in Nederland" (nr. 2169)

02 Question de Mme Alexandra Colen au ministre de la Justice sur "un pédophile belge aux Pays-Bas" (n° 2169)

02.01 Alexandra Colen (VB): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb mijn vraag gesteld naar aanleiding van de berichten in Nederland over de Belgische pedofiel en serieverkrachter Thierry de Bock, die midden januari in Utrecht werd opgepakt. Hij bleek daar reeds vier jaar te wonen. In België was hij geïnterneerd, maar toen hij in 2006 met verlof mocht, is hij ontsnapt. Pas vier jaar later, in mei 2010, heeft België een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd, volgens de berichtgeving daarover.

De Utrechtse burgemeester Wolfsen legde op 18 januari op de voorpagina van de Nederlandse krant *De Telegraaf* uit waarom de man, ondanks het feit dat hij van de Nederlandse politie boetes kreeg voor vergripen, zoals het zich ophouden in portieken, nooit werd opgepakt. Ik citeer uit het interview met burgemeester Wolfsen: "Er zijn nooit alarmbellen bij de politie afgegaan omdat hij pas sinds mei 2010 internationaal gezocht wordt. Als in Nederland iemand niet terugkomt van tbs," – dus verlof bij internering – "gaan alle alarmbellen rinkelen, maar in België blijkbaar niet. Wij gaan zeker verhaal halen bij de Belgen."

Waarom duurde het vier jaar alvorens een internationaal arrestatiebevel werd uitgevaardigd?

Hoeveel Belgische veroordeelden en/of geïnterneerden die ontsnapt zijn of niet zijn teruggekeerd uit penitentiair verlof zijn er? Tegen hoeveel van hen werd een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd? Waarom gebeurt dit niet automatisch?

In hoeveel gevallen van deze veroordeelden of geïnterneerden gaat het om serieverkrachters, pedofielen of moordenaars?

Ten slotte, hebben de Nederlandse autoriteiten reeds protest aangetekend bij de Belgische Justitie, zoals zij hebben beweerd te zullen doen, tegen nalatigheid in de zaak Thierry de Bock? Hoe heeft de Belgische Justitie gereageerd? Op welke manier kan Nederland voor hetgeen gebeurde inderdaad verhaal halen, zoals zij het noemen?

02.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Mevrouw de voorzitter, mevrouw Colen, ik heb de informatie via het College van procureurs-generaal opgevraagd.

In het geval van het niet terugkeren van een geïnterneerde of iemand uit de gevangenis, is het in eerste instantie de taak van de gevangenisadministratie om de nodige maatregelen te treffen. Dat betekent dat zij moeten verwittigen.

De FOD Justitie heeft onderrichtingen ter zake in 1997 en 2000 opgesteld.

Ik bevestig dat de gevangenisadministratie krachtens deze instructies de plicht heeft de betrokken parketten en de zonechef van de politie onmiddellijk op de hoogte te brengen van een ontvluchting of een niet-terugkeer naar de gevangenis.

De beslissing tot het al dan niet afleveren van een internationaal arrestatiebevel behoort evenwel niet de bevoegdheid van de gevangenis, maar tot die van de parketten.

In het geval van Thierry de Bock heb ik nog geen concrete informatie ontvangen over de aard en het tijdstip van de beslissing die door het parket werd genomen met betrekking tot een eventueel internationaal arrestatiebevel.

Na het tijdstip van de niet-terugkeer is er blijkbaar op een bepaald moment toch een signalement geweest, maar men heeft mij nog niet concreet kunnen zeggen waarom dit niet is gebeurd. Er moet ergens een probleem zijn ontstaan in de communicatie of in het internationaal arrestatiebevel, dat dus niet onmiddellijk werd uitgestuurd.

Met betrekking tot het aantal veroordeelden of geïnterneerden dat in 2010 is ontsnapt of niet is teruggekeerd na een penitentiair verlof, ging het om 346 gevallen, met inbegrip van de veroordeelden die onder elektronisch toezicht staan.

Het College van procureurs-generaal deelt mij mee dat de beschikbare statistieken over het Europees aanhoudingsmandaat niet toelaten te bepalen in welke gevallen deze werden uitgevaardigd na ontsnapping of niet-terugkeer uit penitentiair verlof van veroordeelden of geïnterneerden.

Het is dus niet zo informatief opgesplitst.

Het verzamelen van deze cijfergegevens zou manueel moeten gebeuren op het niveau van ieder parket. Bijgevolg is het te tijdrovend om dit in het licht van deze vraag te beantwoorden.

Met betrekking tot de veroordelingen is de strafdrempel om een Europees aanhoudingsmandaat uit te vaardigen slechts vier maanden volgens artikel 3 van de wet van 19 december 2003, maar op grond van een richtlijn werd als basiscriterium een minimumstrafrestant van twee jaar aangegeven, na aftrek van de reeds ondergane straf.

Van dit beginsel kan wel worden afgeweken in uitzonderlijke omstandigheden, waarbij als voorbeeld de ontsnapping van een gedetineerde met een lager strafrestant wordt gegeven. Men kan dat dus ook exceptioneel, met het oog op het profiel van de betrokkene, ook als men nog minder dan twee jaar te gaan heeft, bijkomend signaleren.

Niettegenstaande het feit dat een internering naar Belgisch recht niet expliciet in een minimumdrempel van vier maanden voorziet, werden de aan het buitenland gerichte overleveringsverzoeken ter fine van de uitvoering van die maatregel toch gehonoreerd. Dus ook daarvoor doet men het, hoewel natuurlijk het onderscheid gemaakt wordt in de richtlijnen tussen enerzijds aanhoudingen, met klassieke veroordelingen en gevangenisstraf, en anderzijds de geïnterneerden. Men doet het ook daarvoor. Men probeert ze ook op te sporen. Dat is duidelijk.

Het directoraat-generaal Penitentiare Inrichtingen deelt mij mee dat er in 2010 op 346 incidenten van niet-terugkeer, 26 veroordeelden of geïnterneerden zitten die, hetzij voor een verkrachting, hetzij voor aanranding der eerbaarheid of openbare zedenschennis, ontucht, prostitutie van minderjarigen of moord, veroordeeld werden. Dat is een categorie. Ik kan daar niet, zoals u vraagt, de serieverkrachters uit halen. Van dat pakket werden er 26 mensen van de 346 voor seksuele delicten veroordeeld.

Dat bevestigt alleen maar de vraag die gesteld werd door mijn Nederlandse collega van Justitie op de Europese top van veertien dagen geleden om meer Europa te realiseren, globaal, maar zeker ook voor seksuele delicten, om de informatie beter uit te wisselen. Ik antwoord nu een beetje buiten het bestek van de ingediende vraag. Zijn vraag was om in verband met seksuele delicten de buurlanden te informeren, wanneer iemand veroordeeld is en wanneer zo'n persoon dan in het buitenland gaat werken. In Nederland hebben ze een dossier gehad van een Duitse veroordeelde die in Nederland in een crèche of in een kindertehuis is gaan werken en die bijkomend seksuele delicten gepleegd heeft. Men was niet geïnformeerd. Nederland probeert daarom nu een beter informatiesysteem te geven, gewoon al met toegang tot het strafregister, zodanig dat nagetrokken kan worden of iemand al veroordeeld is wegens seksuele delicten, om bijkomende schade te vermijden.

Tot op vandaag, en ook op de top van Europa, heb ik mijn collega uitgebreid gezien, maar ik heb geen enkel protest ontvangen inzake dat specifiek dossier. Daarmee antwoord ik wel op een deel van uw vraag.

Ik stel vast dat uw vraag eigenlijk onrechtstreeks verband houdt met de vraag onder agendapunt 20, die naar de plenaire vergadering van morgen is verwezen. Het geheel is de vraag naar opsporing van alle gevluchte veroordeelden, in totaliteit. Uw vraag slaat op de veroordeelden uit de gevangenis, terwijl er nog een grotere categorie is, namelijk 1 140 personen die veroordeeld zijn, maar die niet meer op te sporen zijn. Die vraag is echter verwezen naar de plenaire vergadering van morgen.

02.03 Karel Uyttersprot (N-VA): (...)

02.04 Minister Stefaan De Clerck: 99 %? Eerlijk gesproken, denk ik dat we toch aan 95 % recuperatie van ontsnapt uit gevangenis zitten. Die van Brugge zijn zeker allemaal terug.

02.05 Alexandra Colen (VB): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb begrepen dat er een probleem moet geweest zijn in verband met die grote discrepantie tussen het moment van niet meer terugkeren naar de gevangenis en het internationaal seinen. Wanneer u ter zake meer informatie ontvangt, kunt u mij die dan bezorgen of moet ik daarover een nieuwe vraag stellen?

02.06 Minister Stefaan De Clerck: Ik ben bereid u dat te bezorgen. Voor veroordeelden doet men een internationale seining wanneer men nog twee jaar te gaan heeft. Dat is een opportuniteitsbeoordeling. Men beslist niet iedereen op te sporen, bijvoorbeeld niet iemand die nog een week te gaan heeft. Dat is dus een beoordeling. Wat betreft de problematiek van de geïnterneerden die verdwijnen, daarover kan men niet zeggen of ze nog twee jaar te gaan hebben. Dat is een probleem. Ik zal nu bijkomend laten onderzoeken hoe men gestructureerd moet omgaan met geïnterneerden die niet terugkeren en verdwijnen. We moeten nagaan hoe men die moet opsporen, vanaf wanneer en in welke casussen. Dit is niet simpel te berekenen omdat er een onbeperkte termijn op zit.

02.07 Alexandra Colen (VB): Het is natuurlijk ook logisch dat men zich in Nederland vragen stelt als er zo'n aantal gevallen zijn. Net als wij zijn zij slechts een klein geografisch gebied. Iemand die in het midden van Duitsland ontsnapt, die moet ver gaan om de grens over te steken. Hier is men er echter binnen een uurtje over. Ik meen dus dat het inderdaad nuttig is. Ik vraag mij af of men zelfs via Europa moet werken. Is het niet mogelijk om gewoon grensoverschrijdend informatie uit te wisselen, bijvoorbeeld in Benelux-verband, zodat mensen in Nederland, Duitsland of België – het omgekeerde kan immers ook gebeuren – tenminste weten wanneer mensen met een dergelijk strafregister zich in de buurt komen vestigen en beginnen deel te nemen

aan het gemeenschapsleven, zodat ze opnieuw een gevaar kunnen inhouden voor de bevolking? Ik weet niet of er een forum bestaat om op die manier te werken, want Europa is natuurlijk weer een bureaucratie, een heel verre stap eigenlijk. Ik pleit dus eigenlijk voor meer directe samenwerking, in de eerste plaats uiteraard het op tijd uitvaardigen van een internationaal sein, zodat de buurlanden het weten.

02.08 Minister **Stefaan De Clerck**: De beste, realistische benadering is goede, wederzijdse rechtshulp. Dat wil zeggen dat elk zijn eigen systeem heeft, maar dat zij wel heel transparant en heel open met elkaar kunnen samenwerken en elkaars databanken kunnen consulteren. Zulks is de meest realistische, Europese benadering.

Het voorgaande is op vandaag idealiter zo. Ik ben ervan overtuigd dat het op een bepaald ogenblik beter is dat de Europese databanken volledig worden geharmoniseerd. Het is echter niet realistisch om zulks vandaag te realiseren.

02.09 **Alexandra Colen** (VB): Een en ander heeft natuurlijk tijd nodig.

U spreekt ook van databanken. Op een ander onderdeel van mijn vraag – ik denk mijn tweede vraag – hebt u geantwoord dat de gegevens manueel zouden moeten worden opgevraagd. Ik vermoed en kan daaruit concluderen dat ook binnen Justitie zelf onderdelen van het systeem bestaan die nog niet direct zijn gedigitaliseerd.

02.10 Minister **Stefaan De Clerck**: Dat heeft met het type software te maken en met de manier waarop gegevens worden geregistreerd.

02.11 **Alexandra Colen** (VB): Een en ander is dus waarschijnlijk nog niet op elkaar afgestemd.

02.12 Minister **Stefaan De Clerck**: Er zijn categorieën gemaakt.

02.13 **Alexandra Colen** (VB): Zou het mogelijk zijn de gegevens in kwestie alsnog te krijgen of vormen zij veeleer het voorwerp van een schriftelijke vraag?

02.14 Minister **Stefaan De Clerck**: Welke gegevens bedoelt u?

02.15 **Alexandra Colen** (VB): Ik heb het over de antwoorden op mijn tweede vraag, waarin u verklaart dat, om het onderscheid tussen de verschillende categorieën te maken, de desbetreffende gegevens manueel zouden moeten worden opgevraagd, wat nogal omslachtig is.

02.16 Minister **Stefaan De Clerck**: Ik heb de gegevens nu niet gevraagd.

02.17 **Alexandra Colen** (VB): U zal ze bij gelegenheid geven.

02.18 Minister **Stefaan De Clerck**: Ik geef u de totaalcijfers. Ik heb echter niet gevraagd de cijfers nog eens per parket op te splitsen. Ik heb niet gevraagd om aan te geven of het er nu één of twee zijn per parket in Arlon.

02.19 **Alexandra Colen** (VB): Het gaat om een totaal van 346.

02.20 Minister **Stefaan De Clerck**: Dat klopt.

02.21 **Alexandra Colen** (VB): Ik krijg de gegevens misschien nog eens bij gelegenheid.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

De **voorzitter**: Mevrouw Colen, anders moet u eerst even rondvragen of u uw tweede vraag mag stellen. Ik kan daarover niet beslissen. Misschien moet u zich maar tot de collega's wenden.

02.22 Alexandra Colen (VB): Collega's, ik heb nog één vraag, met name vraag nr. 2405, die op het einde van de agenda staat. Indien niemand bezwaar heeft, zou ik ze graag aansluitend op mijn vorige vraag willen stellen.

(...): Is ze kort?

02.23 Alexandra Colen (VB): Het is een korte vraag. Is dat voor iedereen goed?

De **voorzitter**: Ik weet niet of iedereen akkoord gaat. Mijnheer Maingain, mevrouw Colen heeft een vraag die helemaal achteraan de agenda is geagendeerd. Zij vraagt de leden van de commissie of zij haar vraag nu mag stellen. (*Instemming.*)

02.24 Alexandra Colen (VB): Ik zal het heel kort houden.

03 Vraag van mevrouw Alexandra Colen aan de minister van Justitie over "geslachtsselectie door een Antwerpse gynaecoloog" (nr. 2405)

03 Question de Mme Alexandra Colen au ministre de la Justice sur "des pratiques de sélection du sexe d'un embryon par un gynécologue anversois" (n° 2405)

03.01 Alexandra Colen (VB): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, op 27 januari was een reportage te zien van *Uitgesproken EO*. Nadien werd dit nieuws ook bij ons in de pers opgenomen.

De reportage ging over zwangere Nederlandse vrouwen die naar Antwerpen zouden komen voor een geslachtsselectiebehandeling die illegaal zou zijn. Ze is in elk geval illegaal in Nederland en uit een aantal reacties blijkt dat het ook bij ons illegaal zou zijn.

De Nederlandse zakenman Bert van Delen, die reeds in de jaren '90 in opspraak raakte met de opening van een genderkliniek in Utrecht, is betrokken bij deze behandeling die wordt uitgevoerd in de praktijk van een gynaecoloog in Antwerpen. Daarbij scheidt men in het sperma de X- en Y-chromosomen van elkaar en vervolgens wordt de vrouw geïnsemineerd, afhankelijk van de wens om een dochter of een zoon te hebben.

Volgens de gynaecoloog is de zakenman van Delen degene die de gehele organisatie verzorgt en de intake van de vrouwen regelt. Een behandeling bij de zakenman zou 1 200 euro kosten. De gynaecoloog zegt de hoogte van dat bedrag niet te kennen en stelt dat hij via van Delen alleen een kleine vergoeding krijgt voor de inseminatie.

De Belgische Inspectie voor de Gezondheidszorg reageerde op die reportage en zei dat er in de desbetreffende gynaecologiepraktijk sprake is van wat zij noemen "illegale handelingen".

Mijnheer de minister, klopt dit? Op basis van welke wetgeving zou dit ook in België illegaal zijn? Kunt u mij meedelen welke maatregelen de Belgische Justitie zal nemen naar aanleiding van deze zaak?

03.02 Minister Stefaan De Clerck: Mevrouw de voorzitter, mevrouw Colen, ik zal niet antwoorden op de specifieke zaak, maar ik wil wel de wettelijke context van dit dossier schetsen.

Artikel 5, 5° van de wet van 11 mei 2003 betreffende het onderzoek op embryo's in vitro verbiedt onderzoek of behandelingen uit te voeren die gericht zijn op geslachtsselectie, met uitzondering van de selectie ter voorkoming van geslachtsgebonden ziektes.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt dat het de uitdrukkelijke bedoeling is dat elke vorm van geslachtskeuze wordt verboden, met name zowel de preconceptionele geslachtskeuze via spermaselectie als de postconceptionele geslachtsmethode via de embryo's.

Ik kan op dat vlak ook verwijzen naar een artikel in *Ethische Perspectieven* van 2004 van het Centrum voor Biomedische Ethiek en Recht, waarin een volledig overzicht wordt gegeven van die wetgeving, die ook internationaal wordt ontwikkeld.

Daarin wordt geconcludeerd dat de wet betreffende het onderzoek op menselijke embryo's in vitro zowel op

internationaal als nationaal niveau kan worden bestempeld als een toonbeeld van harmonisatie. Met andere woorden, de Belgische wetgeving is ter zake in overeenstemming met de internationale context.

Artikel 13 van de voornoemde wet bepaalt dat eenieder die handelingen stelt die verboden zijn bij artikel 5 van deze wet, wordt bestraft met een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar en met een geldboete van 1 000 tot 10 000 euro of met een van deze straffen alleen.

Dezelfde wet voorziet in de oprichting van een Federale Commissie voor medisch en wetenschappelijk onderzoek op embryo's in vitro. Deze commissie heeft onder meer tot taak de toepassing van de wet te evalueren en aanbevelingen in de vorm van adviezen te formuleren met het oog op wetgevende initiatieven of andere maatregelen. Dat zijn de artikelen 9 en 10.

De Federale Commissie ressorteert onder de bevoegdheid van de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu.

Ik heb dit ook gesignaleerd. Ik laat het aan het parket-generaal van Antwerpen over om deze zaak verder te onderzoeken. Zij zullen daarover oordelen.

03.03 Alexandra Colen (VB): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik zal deze zaak ook met aandacht blijven volgen.

L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

04 Question de M. Olivier Maingain au ministre de la Justice sur "la collaboration entre la cellule commune, les communes bruxelloises et le parquet en matière de contrôle de l'obligation scolaire en Région bruxelloise" (n° 2244)

04 Vraag van de heer Olivier Maingain aan de minister van Justitie over "de samenwerking tussen de gemeenschappelijke cel, de Brusselse gemeenten en het parket inzake de controle op de leerplicht in het Brussels Gewest" (nr. 2244)

04.01 Olivier Maingain (MR): Monsieur le président, monsieur le ministre, afin d'organiser au mieux le contrôle de l'inscription scolaire en Région bruxelloise, la cellule commune associant les deux Communautés, française et flamande, avait entamé en 2009 une collaboration avec les communes bruxelloises. Dans ce cadre, il a été question d'une participation du parquet de Bruxelles dans ce processus, pour que celui-ci lance les procédures afin de faire respecter l'obligation scolaire.

Dès lors, a été envisagée la finalisation d'un protocole entre le parquet et la cellule commune. Dans cette hypothèse, la cellule commune désirait l'application, par les communes, de la procédure suivante, à savoir le passage des listes des mineurs dont on suppose qu'ils ne sont pas inscrits dans un des établissements scolaires reconnus par l'une ou l'autre Communauté et visites à domicile et procès-verbal éventuel par les agents de quartier. Ensuite, la cellule de veille communale interviendrait dans les dossiers qui font apparaître une demande d'aide. Enfin, seraient transmis à la cellule commune les dossiers qui sont litigieux quant au respect de l'obligation scolaire.

La cellule commune renvoie ces dossiers au parquet de Bruxelles afin que ce dernier en assure le suivi conformément à la législation sur l'obligation scolaire, ce qui nécessite, semble-t-il, un protocole d'accord entre les deux Communautés et le parquet de Bruxelles.

Lors du contrôle de l'obligation scolaire pour l'année 2008-2009, aucun accord n'existait entre les Communautés et le parquet de Bruxelles et ce dernier n'aurait donc pas – je tiens à être prudent – donné suite aux dossiers transmis par la cellule commune.

Il me revient qu'à cet égard, les communes bruxelloises n'ont pas reçu à ce jour ce protocole finalisé, pour le contrôle de l'obligation scolaire 2009-2010, de telle sorte que le contrôle de l'obligation scolaire n'a pu s'effectuer selon les modalités prévues.

En conséquence, M. le ministre peut-il me faire savoir s'il a été averti par ses services des carences dans ce dossier et si des protocoles d'accord sont en voie d'être conclus entre les Communautés et le parquet de

Bruxelles, afin qu'un suivi judiciaire soit donné au contrôle de l'obligation scolaire comme rappelé?

04.02 Stefaan De Clerck, ministre: Madame la présidente, chers collègues, le contrôle de l'obligation scolaire dans la Région bruxelloise est organisé par la cellule commune associant les Communautés française et flamande.

Cette matière a été au centre de nos intérêts lorsqu'il y a eu les émeutes. Durant cette période, il y a eu beaucoup de discussions sur le suivi de cette problématique.

À la suite des difficultés de traitement par le parquet de Bruxelles, en septembre 2009, des listes transmises par la cellule commune comportant plusieurs centaines de noms d'élèves non inscrits sans information complémentaire, l'idée de mettre au point une méthode de travail commune fut évoquée, tendant à clarifier les rôles de chacun afin de gérer la problématique de manière optimale.

Une réunion s'est tenue le 14 juin 2010 à l'initiative de la cellule commune, à laquelle participaient le cabinet de Mme la ministre Simonet, le cabinet de M. le ministre Pascal Smet, le Comité voor Bijzondere Jeugdzorg, het Agentschap Jongerenwelzijn, ainsi que le parquet de Bruxelles et l'administration des deux Communautés, département Onderwijs, etc.

L'absence du service d'aide à la jeunesse, acteur prioritairement concerné par des situations de mineurs en danger au sens de l'ordonnance bruxelloise du 24 avril 2004, reste à déplorer. Cette rencontre constructive fut l'occasion de recadrer les compétences de chaque acteur concerné et permit d'aboutir à un accord de principe entre les participants quant au rôle de chacun. Un consensus fut dégagé quant à une procédure à suivre à dater de l'année scolaire suivante.

Toutefois, dans la mesure où les informations consignées dans les dossiers des jeunes non inscrits présentaient certaines lacunes mises en évidence par le parquet de Bruxelles, un travail de finalisation de ces informations en amont devait encore être effectué, notamment à l'initiative du SCOS.

À l'issue de cette rencontre, il fut convenu que d'autres réunions seraient fixées afin de finaliser cet accord. Néanmoins, à ce jour, il ne semble pas qu'une réunion ait été inscrite à l'agenda. Il faudra leur rappeler de poursuivre leurs travaux.

Il n'en demeure pas moins que le parquet reste attentif aux problèmes des enfants en danger et de ceux qui seraient soustraits à leur obligation scolaire par les parents. Des poursuites ont été engagées devant le tribunal de police dans les cas qui le nécessitaient. Le parquet a toujours dit et répété que les premières responsabilités incombaient aux services d'aide à la jeunesse qui doivent opérer le tri. Ensuite, en raison de la multitude de problèmes, de la hausse de la criminalité, etc., le parquet en fait, de toute évidence, une priorité.

04.03 Olivier Maingain (MR): Monsieur le ministre, je vous remercie de m'avoir dressé l'état du dossier. Je prends note de la tenue de réunions ultérieures. Je suppose que, le moment venu, puisque les communes sont très directement associées au travail d'identification des manquements à l'obligation d'inscription scolaire, une information sera diffusée par circulaire ou par tout autre communication pour veiller à l'adéquation des procédures suivies par les communes en concertation avec la cellule commune et le parquet, en vue de donner l'information la plus utile au parquet. S'il se confirme que le service d'aide à la jeunesse de la Communauté française était absent, c'est plus que déplorable, j'en conviens!

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

05 Question de M. Olivier Maingain au ministre de la Justice sur "l'arrêté royal précisant les réparations autres que les réparations locatives" (n° 2245)

05 Vraag van de heer Olivier Maingain aan de minister van Justitie over "het koninklijk besluit tot vaststelling van de andere herstellingen dan de huurherstellingen" (nr. 2245)

05.01 Olivier Maingain (MR): Madame la présidente, monsieur le ministre, depuis l'entrée en vigueur de l'article 101 de la loi du 25 avril 2007 portant des dispositions diverses, les dispositions du Code civil qui prévoient que le bailleur est obligatoirement tenu de toutes les réparations autres que les réparations

locatives sont devenues impératives.

Le contrat de bail ne pouvant plus déroger à ce principe, il peut se révéler très important, tant pour le bailleur que pour le preneur, de bien pouvoir déterminer ce qui relève de chaque catégorie de réparations à effectuer.

Or, à cet égard, l'article 1754 du Code civil apporte aux réparations locatives une définition non limitative mais largement dépassée. On sait que notre Code civil a une certaine ancienneté!

Dans un but de sécurité juridique, le législateur a décidé qu'il était nécessaire de définir, par arrêté royal, qu'elles étaient les réparations autres que les réparations locatives. Si je ne me trompe pas, cet arrêté royal n'a toujours pas été publié. En conséquence, monsieur le ministre, pouvez-vous me communiquer l'état d'avancement de la préparation de l'arrêté royal de sorte que la sécurité juridique soit renforcée?

05.02 Stefaan De Clerck, ministre: Madame la présidente, monsieur Maingain, les articles 1720, 1754 et 1755 du Code civil prévoient en effet que le bailleur est tenu de toutes les réparations autres que locatives. Ces articles sont toutefois supplétifs et la modification apportée par le nouvel article 2, § 2, de la section du Code civil relative aux baux de résidence principale, tel qu'inséré par la loi de 2007 portant des dispositions diverses, a précisément eu pour objet de rendre ces articles impératifs à l'égard des baux de résidence principale.

Si l'article 2, § 2, précise également que le Roi peut définir les réparations à charge du bailleur, il ne s'agit là que d'une faculté dont l'exercice n'est nullement requis pour l'applicabilité et la mise en œuvre de cette nouvelle règle. Une abondante jurisprudence a d'ailleurs déjà précisé la portée des articles 1720, 1754 et 1755 précités et la faculté réservée au Roi vise à pouvoir répondre aux éventuelles difficultés qui pourraient résulter de la transformation de ces articles en règles impératives. À ce jour, il n'est toutefois pas apparu que de telles difficultés se sont produites et l'adoption d'un arrêté royal n'est donc pas envisagée à ce stade. Je continue toutefois de suivre attentivement cette problématique et prendrai les mesures nécessaires au cas où l'adoption d'un arrêté royal se révélerait souhaitable.

Par ailleurs, l'article 11bis inséré par la même loi du 25 avril 2007 instaure, à l'égard des baux conclus après son entrée en vigueur, l'obligation de joindre une annexe expliquant notamment les dispositions légales en matière de réparation locative. L'arrêté royal du 4 mai 2007, pris en exécution de cette disposition, expose le caractère impératif de ces règles à l'égard des baux de résidence principale et en explicite le contenu. Jusqu'à maintenant, on ne se sent pas obligé de solliciter de prendre des arrêtés royaux supplémentaires. Je vous transmets le texte de ma réponse, le cas échéant, car il est assez juridique. S'il y a des commentaires, je suppose que les intéressés ne manqueront pas de me contacter!

05.03 Olivier Maingain (MR): Monsieur le ministre, c'est une question de technique juridique. Il s'agit en effet de savoir jusqu'où la faculté laissée au pouvoir exécutif et au Roi doit être exécutée ou non.

Je reconnais que le texte légal n'impose pas une obligation pour faire entrer en vigueur l'article du Code civil tel qu'adapté par la loi du 25 avril 2007. Je reconnais aussi qu'il n'est pas nécessaire d'avoir un arrêté royal pour rendre exécutoires les nouvelles dispositions légales.

Sans être familier de la jurisprudence diverse en la matière, mais qui est souvent très controversée par ailleurs, nous pourrions vérifier s'il y a lieu de clarifier cette notion ou pas et, au besoin, de prendre une initiative législative.

Je n'ai pas eu le temps de vérifier dans les travaux préparatoires de la loi de dispositions diverses de 2007 ce qui avait justifié cette faculté laissée au Roi. Il s'agissait sans doute d'un souci de préciser des notions juridiques. Si cette faculté n'est pas nécessaire, autant peut-être la supprimer.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

06 Vraag van de heer Servais Verherstraeten aan de minister van Justitie over "de bekendmaking van de wet tot invoering van een artikel 46bis in het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de vermelding van de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden" (n° 2225)

06 Question de M. Servais Verherstraeten au ministre de la Justice sur "la publication de la loi instaurant un article 46bis dans le Code judiciaire concernant l'indication de la faculté de former une voie de recours" (nr. 2225)

06.01 Servais Verherstraeten (CD&V): Mijnheer de minister, ons land is recent nog in een paar arresten door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erop gewezen dat rechtzoekenden zowel in burgerlijke als in strafzaken recht hebben om op duidelijke en precieze wijze te worden ingelicht over het bestaan en de wijze van de uitoefening van rechtsmiddelen tegen rechterlijke beslissingen die hen aanbelangen. Dat in toepassing van artikel 6 van het Europees Verdrag, inzake het eerlijk proces. We hebben dat gedaan met betrekking tot enkele specifieke materies, ik denk in de sociale zekerheid en in de faillissementswet. Die bepalingen volstaan duidelijk niet, enerzijds omdat de informatie te beperkt is en anderzijds omdat het aantal gerechtigden dat er beroep op kan doen, te beperkt is.

De wetgever was zich destijds bewust van die lacune in de wetgeving in strijd met het Europees Verdrag en heeft, *o tempora o mores*, op 7 april 1995, ook in een periode van lopende zaken vlak voor de federale verkiezingen van 1995, een wet goedgekeurd en artikel 46bis van het Gerechtelijk Wetboek ingevoegd. Dat luidt als volgt: "De akte van kennisgeving of betekening van de beslissing moet op straffe van nietigheid de termijn van verzet, hoger beroep of voorziening in cassatie vermelden in geval een van die rechtsmiddelen openstaat. Tevens moet worden vermeld op welke wijze die rechtsmiddelen kunnen worden aangewend."

De minister van Justitie kreeg de mogelijkheid om een overzicht op te stellen van de verschillende termijnen en toepassingsregels van de bestaande rechtsmiddelen. Wij zijn ondertussen vijftien jaar verder en die wet is nog steeds niet afgekondigd noch bekendgemaakt.

Mijnheer de minister, wat zijn de verklaringen voor deze vertraging? Hoe en binnen welke termijn neemt men zich voor dit te verhelpen, en dat uiteraard in lopende zaken?

06.02 Minister Stefaan De Clerck: Sta mij toe in het verleden te duiken en te kijken wat daar is gebeurd. Het Parlement had destijds inderdaad de minister van Justitie toegestaan de bekendmaking van de wet die artikel 46bis in het Gerechtelijk Wetboek zou voegen, uit te stellen tot na de realisatie van een onderzoek naar de wijze waarop dit artikel zou kunnen worden toegepast. Dit wetsartikel zou immers een belangrijke repercussie kunnen hebben op de aansprakelijkheid van griffiers en gerechtsdeurwaarders. Vandaar dat het Parlement, vooraleer over te gaan tot bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*, de minister de toelating gaf om een vademecum op te stellen met het overzicht van de rechtsmiddelen die bestonden in de materies van het burgerlijk recht, handelsrecht en sociaal recht en hun specifieke modaliteiten.

Onder leiding van professor de Leval werd ter zake een werkgroep opgericht. Professor de Leval suggereerde bij de laatste vergadering van deze werkgroep eind 1998 een nieuw wetgevend initiatief om artikel 46bis van het Gerechtelijk Wetboek opnieuw te wijzigen omdat het wetsartikel in de praktijk moeilijk te hanteren is. Sindsdien is deze werkgroep niet meer samengekomen. Professor de Leval kreeg de opdracht een nieuwe regeling uit te werken. Er volgden nieuwe vergaderingen. Daarbij was het probleem hoe artikel 46bis toe te passen in strafzaken. Artikel 46bis heeft een universele toepassing en doet deze bepaling gelden in strafzaken, ook wat de strafvordering betreft. De besprekingen in de voormelde werkgroep hebben van in het begin aangetoond dat dit veel problemen zou veroorzaken. De beslissingen van de onderzoeksrechter en de vonnisgerechten over de strafvordering werden immers in beginsel niet betekend. De uitspraak geldt als mededeling. De uitspraak doet de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel ingaan, niet de mededeling. Het huidige artikel 46bis van het Gerechtelijk Wetboek biedt geen oplossing in strafzaken, want het is niet duidelijk of de strafrechter al dan niet bij zijn uitspraak de informatie over het rechtsmiddel moet meegeven. Het is zeer de vraag of dit tot de bevoegdheid van een rechter kan behoren. Dit is nog maar een van de problemen.

Het nieuwe voorontwerp van professor de Leval rond artikel 46bis bood als oplossing om het artikel enkel en alleen voor de burgerlijke rechtspleging te reserveren. Voor de burgerlijke vordering die bij de strafrechter is aangebracht, was het dus anders. De rechtstoestand van diegene die schade heeft veroorzaakt, werd anders bekeken al naargelang hij voor de strafrechter of de burgerlijke rechter werd gedaagd. Overeenkomstig het voorontwerp kreeg de door de strafrechter burgerlijk veroordeelde partij geen informatie over de aard van het rechtsmiddel, de datum van de laatste dag waarop het kan worden ingesteld en de wijze waarop het kan worden ingesteld. Wie door de burgerlijke rechtbank was veroordeeld, kreeg voornoemde informatie wel.

In beide types van procedures gaat het op dat ogenblik uitsluitend om de relatie tussen partijen bij de burgerlijke vordering. Het onderscheid dat door het voorontwerp van professor de Leval werd gemaakt, is derhalve ongeoorloofd.

De toestand van de door de strafrechter burgerlijk veroordeelde is des te penibeler, omdat de termijnen voor beroep ingaan door de uitspraak en niet door de betekening van het vonnis. Bovendien zijn bedoelde termijnen heel wat korter dan de termijnen van de burgerlijke rechtspleging. Het voorgaande is een reden te meer om de partijen in kwestie even goed te beschermen.

Artikel 46bis evenals het voorontwerp dat voormeld artikel wilde wijzigen, brachten en brengen aldus allerlei problemen aan het licht, die in lopende zaken moeilijk kunnen worden opgelost. Voor de desbetreffende problemen werd tot op vandaag niet direct een oplossing gevonden, wat de reden is voor de vertraging en voor het nog niet doorvoeren van bedoeld artikel.

Het is aangeraden de hele materie opnieuw grondig te herbekijken. U zal mij daartoe desgevallend de nodige tijd willen gunnen. Wij moeten er in elk geval op toezien dat de fundamentele rechten worden gerespecteerd. Tot op vandaag zijn er bij de tenuitvoerlegging van het bewuste artikel van 1995 nog altijd problemen die niet zijn opgelost. Het debat moet dus totaal worden hernomen.

Ik heb misschien wel de ambitie maar zeker niet de mogelijkheid om nu overhaast te werk te gaan en u op korte termijn een nieuw voorstel ter zake op tafel te leggen. Dat zal een job voor een volgende regering zijn.

06.03 Servais Verherstraeten (CD&V): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, dat ons erop wijst dat de materie een van de vele problemen is waarvoor wij een regering met volwaardige bevoegdheden nodig hebben. Ik zeg zulks natuurlijk bij wijze van grap, mijnheer de minister, want u hebt uiteraard gelijk. Gedurende tien jaar is er met artikel 46 van het Gerechtelijk Wetboek immers niets gebeurd.

Mevrouw de voorzitter, voor het verslag wil ik erop wijzen dat een en ander uiteraard niet risicoloos is, in het licht van de rechtspraak die bepaalt dat, wanneer wetten zijn goedgekeurd maar niet worden uitgevoerd, er in hoofde van de overheid aansprakelijkheid kan zijn. Het toenmalig goedgekeurde artikel bepaalt: "... op straffe van nietigheid".

Het is dus niet risicoloos dat een of andere rechtsonderhorige die vergeet beroep aan te tekenen, bedoeld artikel en het uitblijven van bekendmaking en afkondiging inroept als reden voor schade die hij heeft geleden, waarna hij de schade op de overheid tracht te verhalen.

Ik gun uiteraard de minister in het licht van zijn beperkte bevoegdheden de nodige mogelijkheden ter zake. Ik hoop vooral dat de toekomstige minister van Justitie, wie het ook moge zijn – misschien is het wel dezelfde –, de kwestie aanpakt.

06.04 Minister Stefaan De Clerck: Mijnheer Verherstraeten, in de huidige tijden is de rol van het Parlementslid groter dan ooit.

06.05 Servais Verherstraeten (CD&V): Ik zal in elk geval het voorontwerp van professor de Leval nog eens bekijken. Het zal de toets met het Grondwettelijk Hof wellicht moeilijk doorstaan.

Mijnheer de minister, niettemin interesseert het geheel van uw antwoord mij. Ik zou er dan ook graag een kopie van krijgen.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

07 Vraag van de heer Karel Uyttersprot aan de minister van Justitie over "de samenwerking tussen de federale politie en het NICC" (nr. 2274)

07 Question de M. Karel Uyttersprot au ministre de la Justice sur "la coopération entre la police fédérale et l'INCC" (n° 2274)

07.01 Karel Uyttersprot (N-VA): Mijnheer de minister, ik denk dat het mogelijke antwoord op deze vraag

wel binnen uw bevoegdheid valt.

De gerechtelijke arrondissementen beschikken over een aantal eigen labo's voor het verrichten van elementair onderzoek, maar de onderzoeksrechter kan de opdracht geven om een onderzoek toe te vertrouwen aan het NICC, het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie, dat afhangt van uw diensten. Ook andere private labo's, bijvoorbeeld van universiteiten, kunnen die taak toegewezen krijgen.

Kunt u mij vertellen hoe die samenwerking tussen de federale politie en het NICC wordt geregeld?

Bestaat hieromtrent een koninklijk besluit?

Hoe wordt bepaald welke opdrachten worden doorgegeven aan het NICC, aan private labo's of universitaire labo's?

07.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Krachtens artikel 3 van de wet op de geïntegreerde politie verzekert de federale politie ondersteunende opdrachten voor de lokale politie op het gehele grondgebied.

Krachtens artikel 102, 5° van de wet op de geïntegreerde politie is de algemene directie van de gerechtelijke politie onder andere belast met de technische en wetenschappelijke politie, onverminderd de bevoegdheden van het NICC.

Krachtens artikel 138, 3° van de wet op de geïntegreerde politie hebben de consultants van de technische en wetenschappelijke politie een beperkte hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie gekregen.

In het kader van de politiehervorming werd het koninklijk besluit van 17 oktober 1991 betreffende de technische en wetenschappelijke politie opgeheven. In dat koninklijk besluit werd ook de functie van het NICC als centraal laboratorium voor de technische en wetenschappelijke politie geregeld. Het betreffende koninklijk besluit omschreef duidelijk de taken van het centraal laboratorium, zoals de uitvoering van forensische onderzoeken van hoog niveau en het uitbouwen van centrale databanken, alsook de wetenschappelijke ondersteuning van de laboratoria van de technische en wetenschappelijke politie. De wetenschappelijke ondersteuning moest de verdere optimalisering van het werk van de laboratoria mogelijk maken, waarbij adviesverlening met betrekking tot het gebruik van methodes en technieken centraal staat.

Zoals reeds vermeld, werd het koninklijk besluit echter opgeheven in de politiehervorming en werd het koninklijk besluit nog steeds niet vervangen. Intussen werden de verschillende aspecten van de technische en wetenschappelijke politie blijkbaar wel hernomen in een ontwerp van koninklijk besluit, dat voor advies werd voorgelegd aan het College van procureurs-generaal. In de praktijk heeft de technische en wetenschappelijke politie van de federale politie de goede contacten behouden met het NICC. De technische en wetenschappelijke politie is voornamelijk belast met de opname van de sporen.

Het NICC doet ondertussen veel goed werk. Het heeft mij ook een overzicht bezorgd van de types van onderzoek die het allemaal doet. In 2009 waren er 251 dossiers inzake ballistiek, 115 brandonderzoeken, 105 onderzoeken naar kruidsporen, 6 233 DNA-gegevensbankonderzoeken, 956 DNA-analyses, 529 drugsonderzoeken, 71 materiaalonderzoeken, 75 microspooronderzoeken, 40 textielonderzoeken en 2 800 toxicologieonderzoeken.

De federale politie in het algemeen en haar laboratoria voor technische en wetenschappelijke politie kunnen op eigen initiatief geen enkel spoor of voorwerp doorgeven aan een bepaald laboratorium. Het is steeds de magistraat belast met het dossier, die beslist naar welk laboratorium hij sporen of voorwerpen ter analyse stuurt.

De technische en wetenschappelijke politie, noch de directie voor technische en wetenschappelijke politie heeft zicht op het aantal sporen of voorwerpen dat respectievelijk ter analyse wordt bezorgd aan andere private of universitaire laboratoria. Er is een zeker debat en een organisatie nodig tussen de private laboratoria, de academische laboratoria en de NICC-laboratoria.

Expertises en gerechtskosten als globale problematiek bij Justitie vindt een snijpunt in de problematiek van de labo's: wie voert tegen welke prijs welke opdrachten uit? Daar is zeker veel werk aan de winkel voor een volgende regering.

07.03 Karel Uyttersprot (N-VA): Dank u, mijnheer de minister, voor uw omstandig antwoord. Ik kijk ook naar de cijfers.

De kern van de vraag was de relatie tussen de lokale gerechtelijke onderzoeken en het NICC en het feit dat het KB ter zake achterwege blijft. Hebt u een idee wanneer dat KB – u zegt dat er een ontwerp klaar is – kan worden verwacht?

Op welke basis beslist de magistraat? Is dat de prijs-kwaliteitverhouding, de expertise?

07.04 Minister Stefaan De Clerck: Daar bestaan geen vaste regels voor. Dat is op basis van een zekere praktijkervaring en beschikbaarheid.

07.05 Karel Uyttersprot (N-VA): Hoe regelen zij dat budgettair?

07.06 Minister Stefaan De Clerck: Dat maakt deel uit van de gerechtskostenproblematiek, omdat zij de beslissing nemen en de factuur volgt. Die factuur komt bij Justitie terecht.

07.07 Karel Uyttersprot (N-VA): En jullie betalen?

07.08 Minister Stefaan De Clerck: En wij betalen.

Er is nu bijvoorbeeld een heel belangrijk politiek debat – er is nog geen politiek akkoord; er moet ter zake nog worden beslist – over de vraag of wij het ons bijvoorbeeld kunnen permitteren om alle DNA-onderzoeken via een grote offerteaanvraag in een enkel labo te laten verlopen, desgevallend ook in het buitenland. Een DNA-onderzoek houdt in dat men sporen afgeeft en het resultaat terugkrijgt. Het is niet evident om daar een akkoord over te bereiken. De belangen van het NICC en van de privélabo's zijn immers groot. Als men het puur op basis van de kostprijs doet, dan zou men een bevraging van de Europese markt moeten doen om te kijken waar we de bulk van het DNA-onderzoek moeten laten verlopen tegen de best mogelijke prijs. Daarbij moeten we er natuurlijk van uitgaan dat de kwaliteit aan bepaalde criteria moet voldoen. Dat is niet gerealiseerd, het was het voorwerp van een debat dat ik meegemaakt heb. Het is echter geïmmobiliseerd, omdat we politiek niet tot een akkoord zijn gekomen. Het gevolg is dat vandaag de veelheid aan labo's blijft bestaan.

07.09 Karel Uyttersprot (N-VA): Enerzijds is er de kwestie van de privacy.

07.10 Minister Stefaan De Clerck: Uiteraard is dat met toepassing van alle privacy. Het gaat om gerechtelijke onderzoeken of politieonderzoeken. Het aantal DNA-onderzoeken stijgt fenomenaal. In steeds meer dossiers wordt er automatisch een DNA-onderzoek gevoerd, in andere dossiers jammer genoeg niet. Het wordt dan als een zware fout beschouwd dat men het niet heeft gevraagd.

Het onderzoek wordt ook goedkoper door de evolutie. Het proceseconomische aspect wordt steeds belangrijker. Terwijl dat vroeger exceptioneel gebeurde in bepaalde labo's, krijgt men nu veel meer mogelijkheden en dringt de vraag zich op hoe men dat kan organiseren en goedkoper maken. Voorlopig is er echter geen akkoord gevonden om een soort Europese prijsaanvraag te lanceren om dergelijke onderzoeken uit te besteden. Voorlopig blijft de verdeelde situatie dus op het terrein bestaan.

07.11 Karel Uyttersprot (N-VA): Wanneer komt het aangekondigde KB er? Hebt u daar een idee van?

07.12 Minister Stefaan De Clerck: Ik heb daar geen idee van. De uitvaardiging van dat soort KB is nu zeker geïmmobiliseerd. Wij kunnen zo'n KB nu niet meer nemen. Als het Parlement er een wet van maakt, zou het misschien sneller gaan. Als ik de regeling in een KB giet, dan is er de kwestie dat de regering in lopende zaken is en gaat een en ander zeker niet door. Ik ben dus op dat vlak geïmmobiliseerd door de lopende zaken. KB's vormen eigenlijk de kwetsbaarste zone in lopende zaken. Het Parlement kan iets beslissen en dat kan worden uitgevoerd, omdat het Parlement het beslist heeft. Een KB is echter iets wat politiek relevant kan zijn en niet door het Parlement gevalideerd wordt. De koning ondertekent het dus niet, tenzij in heel uitzonderlijke omstandigheden.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

08 Vraag van mevrouw Kristien Van Vaerenbergh aan de minister van Justitie over "de problemen met het aanwerven van IT-personeel door de FOD Justitie" (nr. 2296)

08 Question de Mme Kristien Van Vaerenbergh au ministre de la Justice sur "les problèmes de recrutement de personnel TIC par le SPF Justice" (n° 2296)

08.01 **Kristien Van Vaerenbergh** (N-VA): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb een vraag in navolging van de hoorzitting van dinsdag 12 januari over het IT-project Cheops.

08.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Hadden wij geen embargo van drie maanden afgesproken?

08.03 **Kristien Van Vaerenbergh** (N-VA): (...)

U hebt op die informatiesessie gezegd dat er een tekort is aan een honderdtal informatici. Er wordt constant naar op zoek gegaan, maar blijkbaar is het niet zo gemakkelijk om die te vinden.

Welke vacatures staan momenteel open? Om welk type IT-functies gaat het? Via welke kanalen wordt naar de IT'ers gezocht? In welk budget wordt hiervoor voorzien? Hoelang duurt de selectieprocedure en welke rol speelt Selor hierin?

Wordt in grote contracten, zoals in het recente contract met IRIS, ook in de inzet van personeel voorzien?

Indien de FOD Justitie de informatici niet zelf kan aantrekken, zal dan aan *outsourcing* worden gedaan?

08.04 Minister **Stefaan De Clerck**: Aansluitend op de bespreking – ik heb dat toen ook gezegd – kan ik alleen maar herhalen dat uit een studie van Fedict, de federale dienst voor de ICT die overkoepelend werkt, bleek dat er een algemene problematiek van werving is die niet typisch is voor Justitie, maar die zeker ook bij ons bestaat. Het is misschien zelfs niet typisch voor de federale overheid, maar voor de overheid in het algemeen om goede ICT'ers te vinden. Er zijn mensen nodig.

De gebruikelijke overheidsstatuten zijn niet concurrentieel met het beschikbare aanbod van jobs op de markt. Dat betekent niet alleen dat wij moeilijk werven, maar bovendien dat de beste talenten niet voor de overheid maar voor de privésector kiezen. Gelukkig zijn er veel uitzonderingen op die regel.

Er staan een aantal ICT-functies open, op niveau A, niveau B en niveau C. Wij hebben een diversiteit van specialismen nodig. Het is ook niet mogelijk om nu een honderdtal mensen, dat wij nu denken nodig te hebben, te werven omdat dit organisatorisch en budgettair niet mogelijk is.

Er is ook een globaal scenario van afbouw van personeel. Het is een ambitie bij de overheid om naar minder ambtenaren te gaan. Wij zitten dus gekneld. Dat maakt het natuurlijk moeilijker dat wij die mensen niet hebben, hoewel wij weten dat dit voor de uitrol van ICT absoluut noodzakelijk is.

De ICT-bestaafing zou eigenlijk een uitzondering moeten zijn omdat de afbouw ons dwingt tot meer performantie in de organisatie. Deze kan net worden aangebracht door te investeren in de ICT en dus ook in de ICT-staf.

Het grote probleem blijft toch ons gebrek aan wervingskracht als overheid in de ICT-sector.

De stafdienst ICT heeft een aantal kanalen voor aanwerving, Selor en e-gov vzw. De vzw e-gov is een dochter van Fedict, die de federale overheidsdiensten ICT-personeel ter beschikking kan stellen via een dienstencontract op een tijdelijke of permanente basis.

Het betreft bijkomend personeel dat wordt beheerd door de vzw e-gov die hen detacheert naar de federale overheidsdiensten. Het is geen effectief personeel van de FOD Justitie, maar personeel dat ter beschikking wordt gesteld.

Hiervoor werd reeds een bijkomend budget voor 20 voltijdse equivalenten in 2010 en 2011 goedgekeurd. In 2010 werden slechts 5 voltijdse equivalenten gevonden en aangeworven. De overige 15 worden op dit

ogenblik gescreend of gezocht door die vzw.

Wij kijken natuurlijk ook via andere databanken, zoals spontane kandidaturen, VDAB en aanverwante kanalen. Het gebeurt meer sporadisch dat wij in het kader van het personeelsplan van de FOD Justitie kijken om op deze klassieke manier mensen te vinden.

Er is een recent nieuw kanaal voor lagere functies op helpdesk- of calldeskniveau. Het gaat om de aanwerving van werkloze vrouwen of herintredende vrouwen die via een intensieve opleiding van tien maanden in ICT-praktijk door de vzw Interface3 te Brussel een job kunnen vinden. Dat is een nieuwe methode, een nieuwe weg om mensen op te leiden in de ICT-problematiek.

Dit heeft recent geleid tot een aantal goede kandidaat-stagiairs, waarvan de effectieve aanwerving zal kunnen worden gerealiseerd. Ze worden op die manier geselecteerd en komen dan via de vzw e-gov in dienst.

Dat is een meevaller. Wij stellen vast dat daar ook vaak vrouwen van allochtone origine een kans krijgen. Wij moeten echter zelfs hier vaststellen dat de arbeidsvoorwaarden, rekening houdend met hun dankzij de goede opleiding verworven competenties, niet altijd attractief zijn.

De gemiddelde doorlooptijd van een selectieprocedure via Selor is ongeveer drie maanden en voor het organiseren van een vergelijkend examen zes maanden.

Ook dat is een probleem. Een selectieprocedure via e-gov neemt ook omwille van de administratieve rompslomp en budgettaire toelatingsprocedures nog altijd drie tot zes maanden in beslag. Zo kan ik verder gaan met het situeren van vele moeilijkheden voor aanwerving. We moeten hopen via de diverse kanalen toch verder mensen te kunnen vinden. Ik geef u een kopie van het antwoord met nog een aantal andere elementen, maar ik denk niet dat het zinvol is.

Ik concludeer. Er is een structureel probleem, waarschijnlijk niet alleen bij Justitie. De alternatieven worden maximaal, maar binnen het wettelijk en statutair reglement toegepast. Soms biedt dit voldoening, doch het is zeker niet altijd een voldoening gevende oplossing. Enkel een diepgaand structureel ingrijpen zou een oplossing kunnen bieden. Dit is alleen door een nieuwe regering fundamenteel op te lossen. U krijgt een kopie van het antwoord over de diverse wijzen en kanalen om volk te vinden.

08.05 Kristien Van Vaerenbergh (N-VA): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Als ik het goed begrijp, heeft het recent met IRIS afgesloten contract er niets mee te maken. Dat is recent in de pers verschenen, maar het heeft er niks mee te maken?

08.06 Minister Stefaan De Clerck: Nee.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

09 Vraag van mevrouw Kristien Van Vaerenbergh aan de minister van Justitie over "de lange duur van het aanwervingsproces bij magistraten" (nr. 2458)

09 Question de Mme Kristien Van Vaerenbergh au ministre de la Justice sur "la longue durée de la procédure d'engagement de magistrats" (n° 2458)

09.01 Kristien Van Vaerenbergh (N-VA): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, de Hoge Raad voor de Justitie heeft u onlangs een brief geschreven waarin wordt gewezen op de gevolgen van rondzendbrief nr. 154. De Hoge Raad voor de Justitie constateert vandaag nog steeds problemen met de werking van hoven en rechtbanken ingevolge de vertraagde bekendmaking van de vacatures. De publicatie in het *Belgisch Staatsblad* laat twee tot drie maanden op zich wachten. Bovendien duurt de benoemingsprocedure ongeveer zes maanden. Dat betekent dat het in het totaal negen maanden duurt alvorens een nieuw ambt kan worden ingevuld.

Een meer soepele toepassing van rondzendbrief nr. 154, meer bepaald het maandelijks publiceren van vacante plaatsen voor magistraten, werd aangekondigd in augustus 2010.

Ik heb hierover de volgende vragen.

Hoe wordt rondzendbrief nr. 154 op dit moment concreet toegepast? Is het mogelijk sneller over te gaan tot publicatie in het *Belgisch Staatsblad* van vacante plaatsen, of blijven de besparingsmaatregelen onverminderd van kracht?

Waarom duurt de benoemings- en aanwijzingsprocedure zes maanden? Hoe kan die periode worden verkort? Natuurlijk moeten kwaliteit en objectiviteit, die gepaard gaan met de aanwerving van magistraten, behouden blijven.

09.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Mevrouw de voorzitter, collega, in het licht van de regeringsbeslissing om het geheel van de begrotingskredieten inzake personeelsuitgaven te beperken, hebben wij belangrijke besparingen moeten realiseren voor 2010, die evenwel doorlopen in 2011. Het niet vervangen van vertrekkers, of het organiseren van de vervanging van degenen die weggaan, is daarvan inderdaad een onderdeel.

Ik heb ervoor geopteerd de opgelegde besparingen te realiseren via een beperkte vertraging in het ritme van het invullen van vacante ambten. Dit houdt in dat iedere aankondiging voor de oproep van kandidaten wordt uitgesteld op zo'n wijze dat het resultaat ervan een niet-bezetting inhoudt, gedurende een periode van twee maanden.

Inzake de publicaties van de vacatures in de magistratuur kan ik u bevestigen dat er sinds de door de regering opgelegde besparingen steeds op dezelfde wijze werd opgetreden bij het bepalen van het tijdstip van de bekendmaking van de vacatures.

Er zijn drie mogelijkheden.

Vacatures die vrijkomen ingevolge het bereiken van de leeftijdsgrens van magistraten kunnen vooraf worden gepland. In het verleden gebeurde de bekendmaking op een moment dat toeliet te voorzien in de vacature tegen de dag dat de magistraat met rust ging. Nu waak ik erover dat deze plaats maximaal twee maanden onbezet blijft. Dat betekent een weddenbesparing van twee maanden.

Vacatures die vrijkomen ingevolge het vroegtijdig vertrek van magistraten kunnen eveneens vroegtijdig worden gepland, voor zover deze magistraten tijdig een aanvraag tot opruststelling indienen. Indien het koninklijk besluit van opruststelling is ondertekend door de Koning vier maanden voor de datum van vertrek, worden ook deze vacatures gepubliceerd. Het is ook hier de bedoeling de vacatures in te vullen twee maanden na de datum van het opvallen van de plaats. Indien de magistraat zijn ontslag indient in de laatste zes maanden voor de werkelijke datum van vertrek, bestaat het risico dat de vacature niet meer kan gepubliceerd worden binnen de termijn zoals vermeld.

Dan zijn er nog de vacatures die abrupt vrijkomen ingevolge een benoeming tot een ander ambt, op een andere plaats, of door promotie, of door een opdracht. Dan wordt de vacature gepubliceerd twee maanden na de datum waarop het koninklijk besluit inzake de benoeming of bevordering werd ondertekend door de Koning, en dan wordt de procedure in gang gezet.

Zoals u bekend is, had ik uit voorzichtigheid en om organisatorische redenen eveneens beslist de aankondigingen te groeperen per twee maanden. Deze maatregel inzake de tweemaandelijks oproepen in het *Belgisch Staatsblad* is sedert september 2010 versoepeld, waardoor er opnieuw maandelijks vacante plaatsen worden bekendgemaakt. Dus elke maand is er een publicatie en worden alle plaatsen die vrijkomen mee opgenomen. Daardoor zullen de meeste vacatures opnieuw sneller worden opgevuld.

In verband met uw vraag om de benoemings- en aanwijzingsprocedures te versnellen, moet ik u verwijzen naar de procedures zoals die werden opgenomen in artikel 259ter en quater van het Gerechtelijk Wetboek.

Het is, zoals u terecht aanhaalt, de bedoeling van de wetgever geweest om de kwaliteit van het aanwervingproces zo objectief en democratisch mogelijk te laten verlopen. De kandidaten hebben dan ook de mogelijkheid om na elke stap in de adviesprocedure hun opmerkingen te doen kennen bij de bevoegde benoemings- en aanwijzingscommissies van de Hoge Raad voor de Justitie.

Waar de termijnen kunnen worden ingekort, wordt er alles aan gedaan om deze tot het minimum te

herleiden. Dit is alvast het geval voor de laatste fase van de procedure, waar de wettelijk voorziene termijn van zestig dagen vaak wordt ingekort tot een paar weken. Dit is de fase waarin ik over de volledige eindverantwoordelijkheid beschik. De Hoge Raad voor de Justitie heeft dan gefinaliseerd; ik heb dan een langere termijn, maar in principe beslis ik sneller dan de maximaal toegelaten termijn voor de benoemingen.

Ik ben er mij van bewust dat deze procedures, die ondertussen sedert augustus 2000 in voege zijn, moderner en sneller kunnen worden gevoerd. Dit is echter een debat dat in de toekomst moet gevoerd worden.

Ten slotte, ik moet u ook wel zeggen dat er een probleem is gegroeid in het kader van de lopende zaken, omdat in aanwijzingen voor specifieke mandaten, bijvoorbeeld voor jeugdrechter, voor onderzoeksrechter of voor beslagrechter, en ook voor mandaten van eerste substituten, adjuncten en dergelijke, de Hoge Raad voor de Justitie niet tussenkomt. Het gaat hier om een beslissing van de minister, wat in lopende zaken niet wordt goedgekeurd.

Daar komt stilaan spanning op, ook wat de rechters in handelszaken en sociaal recht betreft. De spanning begint toe te nemen omdat die benoemingen ook niet kunnen doorgaan. Rechtbanken van koophandel dringen erop aan. Ik denk dat er vandaag tussen 150 en 175 vacatures voor handelsrechter zijn die ik niet kan invullen. Ondertekening is in lopende zaken immers niet mogelijk, omdat er geen volledig geobjectiveerde procedure loopt via de Hoge Raad voor de Justitie en de beslissing wordt genomen door de bevoegde minister of ministers, bijvoorbeeld die van KMO's voor handelsrechters of die van Sociale Zaken. Dat is een andere manier van benoemen. Dat zit echter allemaal geblokkeerd. Het heeft niets te maken met procedures, maar met lopende zaken.

09.03 Kristien Van Vaerenbergh (N-VA): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw omstandig antwoord.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

10 Vraag van de heer Ben Weyts aan de minister van Justitie over "het onderzoek naar de oorzaken van de ramp in Buizingen" (nr. 2419)

10 Question de M. Ben Weyts au ministre de la Justice sur "l'enquête sur les causes de la catastrophe de Buizingen" (n° 2419)

10.01 Ben Weyts (N-VA): Ik heb een korte vraag, bijna pro domo, over het onderzoek naar de treinramp in Buizingen. Een jaar later is de goegemeente nog steeds in het ongewisse over de echte, werkelijke oorzaken van het treinongeval in Buizingen. Ik gebruik dat traject en dezelfde trein ook en intussen rijden dagelijks treinen over datzelfde traject met dezelfde seinen. Volgens de NMBS en Infrabel werden in het verleden nog nooit eerder seinoverschrijdingen vastgesteld op die ramplocatie of in het betrokken seinhuis. Nochtans is dat na de ramp nog meermaals voorgevallen. In alle gevallen getuigden de treinbestuurders allemaal, net als ten tijde van de ramp, dat zij geen rood sein hadden gekregen en alleen een groen sein hadden opgemerkt, net als de bestuurder van de ramptrain.

Na de ramp werd het betrokken spoor vrijgegeven, waarop het, na nieuwe incidenten en na nieuwe seinoverschrijdingen, opnieuw werd gesloten, om later opnieuw en zonder opgave van reden van de sluiting opengesteld te worden. Dus een jaar en talloze seinoverschrijdingen later blijven wij op onze honger. Bij mijn weten vond daarover nog geen enkele communicatie plaats. Ik heb minister Vervotte daar eertijds over ondervraagd en zij wist of kon enkel zeggen dat de piste van zwerfstroom, die destijds opgang maakte, zeer onwaarschijnlijk was.

Mijnheer de minister, ik ken uiteraard de geplogenheden en de wettelijke bepalingen ter zake, maar kunt u een stand van het onderzoek schetsen of minstens enige indicatie geven? Wanneer ambieert men dat onderzoek af te sluiten? Welke pistes en oorzaken kunnen nu reeds worden uitgesloten? Welke pistes worden bewandeld? Kan het gerecht enig teken van leven en opheldering geven inzake het onderzoek? Ik verwijs bijvoorbeeld naar de gasramp die ook ongeveer een jaar geleden heeft plaatsgevonden. Vanuit het gerecht communiceerde men toen hoe dat mogelijk volgens Justitie zat. Meer vraag ik u niet: geef ons meer duidelijkheid alstublieft.

10.02 Minister Stefaan De Clerck: Mevrouw de voorzitter, hier roep ik de exceptie van lopende zaken niet

in. Het betreft een normaal lopend gerechtelijk onderzoek.

Onderzoeksrechter Burm deelt mij mee dat hij van het college van deskundigen verwacht dat het de komende weken nog enkele testen uitvoert om daarop aansluitend over te gaan tot het opstellen en indienen van een verslag.

Vandaag kan men in gerechtelijke kringen geen enkele piste uitsluiten. Men moet op dat verslag wachten.

Naargelang van de inhoud van dat verslag zal de onderzoeksrechter al dan niet overgaan tot in verdenkingstelling. Vervolgens zal de onderzoeksrechter het dossier voor passende vordering meedelen.

In dat lopend gerechtelijk onderzoek is dus de expertise niet afgehandeld. Men verwacht dat dat in de komende weken definitief zal worden afgerond. Ik hoop dat die timing zal kunnen worden gehaald.

10.03 Ben Weyts (N-VA): Mijnheer de minister, het is niet veel wat u zegt, amper iets, maar mijn vraag was ook of er geen pistes kunnen worden uitgesloten.

10.04 Minister Stefaan De Clerck: Nee.

10.05 Ben Weyts (N-VA): Ik zou toch denken van wel, vermits de betrokken seinen opnieuw worden gebruikt. Ik kan het weten, want ik zie de trein elke dag passeren, als ik er niet zelf op zit.

Er zijn toch bepaalde verduidelijkingen, die kunnen worden gegeven. Het is toch geen onderzoek zoals alle andere onderzoeken. Ik begrijp de discretie. Bij de gasramp in Luik was er wel enige communicatie van het gerecht, maar in deze kan dat blijkbaar niet.

Ik begrijp niet dat men zelfs geen pistes kan uitsluiten. Dat zou misschien enige geruststelling aan alle treinreizigers geven.

10.06 Minister Stefaan De Clerck: De onderzoeksrechter beheert zijn dossier.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

11 Vraag van de heer Peter Logghe aan de minister van Klimaat en Energie over "het feit dat Facebook privégegevens van gebruikers aan andere bedrijven verkoopt" (nr. 2284)

11 Question de M. Peter Logghe au ministre du Climat et de l'Énergie sur "la vente par Facebook de données privées d'utilisateurs à d'autres entreprises" (n° 2284)

11.01 Peter Logghe (VB): Mijnheer de minister, ik had deze vraag aan de minister van Consumentenzaken gericht, omdat ik dacht dat hij daarvoor bevoegd was.

De socialenetwerksite Facebook heeft ontwikkelaars van applicaties toegang gegeven tot de gegevens, telefoonnummers en adressen van zijn gebruikers. De gegevens zouden worden gedeeld met de winkels waar de klanten bijvoorbeeld onlineshopperen, zelfs zonder dat zij iets kopen. Via Facebook zouden de gegevens bij de winkels bekend zijn. In strijd met de voorwaarde dat gebruikers hun uitdrukkelijke toestemming moeten geven, werd hier door een belangrijke speler op de markt min of meer toegegeven dat alles toegankelijk werd gesteld voor bedrijven die internettoepassingen ontwikkelen.

Die inbreuk op het vertrouwen raakte in Amerika bekend, maar zal volgens mij overal gevolgen hebben. Men verwacht namelijk dat echte criminelen aan applicaties werken die van de gegevens van de facebookgebruikers gebruik zullen maken voor allerlei minder bonafide toepassingen.

Ten eerste, bent u op de hoogte van die inbreuken? Hebt u daarover al klachten ontvangen?

Ten tweede, wat is uw houding? Verwacht wordt dat weinig mensen zo ver zullen gaan dat zij zelf klacht tegen die praktijken zullen indienen. U weet hoe dat gaat. Zolang men zelf niet expliciet bedot is, doet men dat niet. Zou hier geen taak voor de overheid weggelegd zijn? Werden door de praktijk van Facebook bepaalde rechtsregels overtreden?

Ten derde, CEO's van softwarebeveiligingsfirma's geven nu al de raad telefoonnummers en adressen van de website te halen. Ik heb zelf een website. Ik denk er heel ernstig aan om alle mogelijke contactgegevens eraf te halen. Zou dat ook geen goede raad kunnen zijn, die men vanuit de regering zou kunnen verspreiden: verwijder uw adres, gemeente, telefoon of andere gegevens waardoor u gemakkelijk te identificeren valt?

11.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Mevrouw de voorzitter, geachte collega, het is inderdaad een problematiek van privacy. De verkoop van gegevens van gebruikers van Facebook aan privéondernemingen valt absoluut onder de toepassing van de wet van 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Die wetgeving kent de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, verbonden aan het Parlement, de bevoegdheid toe om kennis te nemen van klachten. Het Parlement kan zich ook tot die commissie richten. De commissie deelt mee dat ze nog geen klacht heeft ontvangen betreffende het doorverkopen of verkopen van gegevens van gebruikers door Facebook aan andere privébedrijven. Het behoort de privacycommissie en eventueel de rechtbanken – zij blijven ook bevoegd – toe om de wet te interpreteren en te beoordelen of bepaalde rechtsregels overtreden worden. Er zijn echter geen klachten. Er zijn dus geen procedures of onderzoeksverrichtingen lopend in dat verband. Dat deelt men mij mee. Zij zouden zich dus moeten uitspreken, maar dat hebben ze per definitie nog niet gedaan.

Die problematiek is wel algemener bekend en wordt op Europees niveau besproken om te bekijken hoe we daarmee moeten omgaan. Er is een Europese werkgroep inzake gegevensbescherming die daarmee bezig is. We noemen het de werkgroep 29, omdat die artikel 29 van de richtlijn van 1995 inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer verder uitwerkt. Daar wordt die problematiek specifiek behandeld en er wordt bekeken of de wetgeving in de diverse landen verder zou moeten gaan inzake de bescherming van deze categorie.

11.03 **Peter Logghe** (VB): Mijnheer de minister, mijn voornaamste vraag was natuurlijk of er al klachten waren binnengekomen. Ik zal mij zelf ook eens in verbinding stellen met de privacycommissie. Ik heb dat ook al voor andere zaken gedaan. Het zijn heel vriendelijke mensen die mij altijd met veel plezier te woord staan. Ik zal dus eens luisteren of men vanuit die hoek actie kan ontwikkelen.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

12 **Vraag van de heer Peter Logghe aan de minister van Justitie over "de onduidelijkheid inzake de wettigheid van het (lokaal) parkeerbeleid" (nr. 2286)**

12 **Question de M. Peter Logghe au ministre de la Justice sur "les imprécisions relatives à la légalité de la politique de stationnement (locale)" (n° 2286)**

12.01 **Peter Logghe** (VB): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, een zaak die een aantal steden al een tijd bezighoudt is de wettigheid of onwettigheid van het lokaal parkeerbeleid. Men verkoopt het parkeerbeleid aan een privépartner die het op zijn beurt volledig uitwerkt, met inbegrip van parkeerretributies enzovoort. De jongste weken doken berichten op van het mogelijk onwettig karakter van het lokaal parkeerbeleid. De automobilistenvereniging Touring betwijfelt op basis van een beslissing van een politierechter of het parkeerbeleid wel op wettige basis gebeurt. Een politierechter besliste een man vrij te spreken omdat de camera's van de parkeerwachters niet geijkt waren. Professor Michel Maus, nooit verlegen om een straffe uitspraak, had het zelfs over de ongrondwettelijkheid van het parkeerbeleid. Een noodzakelijke overeenkomst tussen de federale overheid en de Gewesten zou blijkbaar nog niet gesloten, ondertekend of opgemaakt zijn. Die uitspraak van professor Maus is bij een aantal gemeentebesturen gelezen en er worden vragen over gesteld.

Kent u de jongste juridische uitspraak betreffende de onwettelijkheid van de parkeerretributie omdat ze werd toegepast op basis van niet-geijkte of niet-wettig geijkte camera's? Is dat volgens u een terechte beslissing? Zijn er wettige argumenten om tot eenzelfde beslissing te komen? Hoe moet het dan verder?

Dringt zich een wettelijk initiatief op om het parkeerbeleid, dat door meer en meer steden aan die particuliere partner wordt uitbesteed, in de juiste juridische paden te leiden? In welke mate zult u initiatieven ontwikkelen?

Klopt de stelling van professor Maus? Wat is het juridische gevolg van die stelling? Wat als particuliere burgers zich daarop zouden beroepen en naar de rechtbank trekken? Men mag er niet aan denken wat voor rechtsonzekerheid het zou kunnen veroorzaken.

12.02 Minister **Stefaan De Clerck**: Artikel 29, § 2, tweede lid van de wegverkeerswet bepaalt dat het parkeren met beperkte parkeertijd, betalend parkeren en parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart, niet strafrechtelijk worden benaderd, behoudens het halfmaandelijks beurtelings parkeren, een beperking van het langdurig parkeren en bedrog met de parkeerschijf. Men heeft zo een eerste onderscheid.

Dat betekent dus dat de algemene en bijzondere strafwetgeving en strafrechtelijke procedures niet van toepassing zijn op de niet-naleving van de regels die betrekking hebben op het betalend parkeren. Er wordt met andere woorden geen proces-verbaal opgesteld dat wordt overgelegd aan het openbaar ministerie en er wordt ook niet vervolgd voor de strafrechtbank. Er is ook geen sprake meer van de bijzondere bewijskracht, die aan de vaststelling van bevoegde personen wordt gegeven.

Artikel 27, 3° van de Wegcode bepaalt met betrekking tot het betalend parkeren dat op plaatsen met parkeermeters of parkeerautomaten, het parkeren geschiedt volgens de wijze en de voorwaarden die ter plaatse ter kennis van de betrokkene worden gebracht. De wet van 22 februari 1965 waarbij aan de gemeenten wordt toegestaan parkeergeld op motorrijtuigen in te voeren, bepaalt dat de gemeenten retributies kunnen heffen wanneer zij aanvullende reglementen betreffende het betalend parkeren uitvaardigen. Krachtens de gemeentewet kunnen de gemeenten concessies van openbare dienst toestaan aan private parkeerbedrijven of beheersovereenkomsten met autonome gemeentebedrijven sluiten met betrekking tot het betalend parkeren. Aldus worden de regels betreffende de materiële vaststelling en de invordering van de niet-betaalde parkeerretributies vastgesteld in de concessie of beheersovereenkomst.

Met toepassing van de algemene regels van het Gerechtelijk Wetboek gebeurt dan de invordering van niet-betaalde parkeerretributies langs burgerlijke weg. Zo is de vrederechter bevoegd om kennis te nemen van vorderingen tot 1 240 euro.

De bewijsvoering in burgerlijke zaken wordt beheerst door de regels van het Burgerlijk Wetboek. De vaststellingen kunnen worden gedaan door parkeerwachters, desgevallend ondersteund door foto's. Ze kunnen op grond van artikel 1353 van het Burgerlijk Wetboek beschouwd worden als een bewijs door getuigen en vermoedens, dat aan het oordeel van de rechter wordt onderworpen.

In zijn arrest 59/2010 van 27 mei 2010 heeft het Grondwettelijk Hof daarenboven geoordeeld dat de reglementering van de aanvullende reglementen betreffende de politie over het wegverkeer, niet behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid, die alleen bevoegd is inzake de algemene politie over het wegverkeer. Dus die aanvullende reglementen zijn niet federaal. Daaruit kan worden afgeleid dat het de Gewesten zijn die, indien zij het nodig achten, wetgevend of reglementerend moeten optreden om de nadere regels en voorwaarden te bepalen waaraan de gemeentelijke retributiereglementen inzake het betalend parkeren dienen te voldoen, ook inzake het statuut van de parkeerwachters, de invordering van de bewijsvoering van niet-betaalde parkeergelden.

Het eventueel sluiten van een samenwerkingsovereenkomst tussen het federale en gewestelijke niveau lijkt mij daarbij niet aan de orde, gelet op de bevoegdheidsafbakening, zoals zij is vastgesteld door het Grondwettelijk Hof.

Het is gewoon burgerlijk recht met alle middelen. De vrederechter oordeelt op basis van de bewijsvoering. Het is dus niet zoals in het strafrecht, waarbij alle soorten normeringen van toepassing zijn. Daarenboven, als een en ander moet gebeuren, moet er worden gekeken naar de gewestelijke bevoegdheid en niet naar de federale.

Ik geef u desgevallend het antwoord, omdat het een technisch-juridisch antwoord betreft, dat zeer interessant zou zijn voor de *Gazet van Antwerpen*, maar het is net te laat.

12.03 **Peter Logghe** (VB): Ik zie dat hij opnieuw binnenkomt en hij is een en al aandacht, mijnheer de minister.

Ik dank u voor uw antwoord, dat een en ander in het juiste kader plaatst. U zegt dat samenwerking tussen

het federale en gewestelijke niveau niet nodig is, omdat de opmaak van de aanvullende reglementering alleen de Gewesten toekomt. Misschien zou het toch wel nuttig zijn, mochten die Gewesten zich over een en ander eens buigen.

12.04 Minister **Stefaan De Clerck**: Ik weet niet of u uit mijn antwoord kunt afleiden dat de Gewesten nu absoluut reglementair moeten optreden. Het is de burgerlijke rechter, die met de klassieke middelen van het burgerlijk recht het bewijs al dan niet aanvaardt. Ik denk dat men dat niet te veel moet regelen.

12.05 **Peter Logghe** (VB): Ik stel alleen vast dat geregeld uit uitspraken van rechters blijkt dat er toch een en ander schort aan het parkeerbeleid dat wordt uitbesteed aan particuliere bedrijven. Misschien is het nodig om bepaalde gaatjes te dichten. U zegt echter terecht dat dat niet uw bevoegdheid is. Dat waren ook mijn woorden. Ik leg u dus geen woorden in de mond.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

De openbare commissievergadering wordt gesloten om 15.44 uur.

La réunion publique de commission est levée à 15.44 heures.